

Jennifer Clement

Kadınlar Ormanı

Türkçesi: Melisa Kesmez

Richard ve Sylvia'ya...

Birinci Bölüm

I.

Artık seni çirkinleştirmenin zamanı geldi, dedi annem ıslık çalarak. Dudakları yüzüme o kadar yakındı ki, ıslığın serpintisini boynumda hissettim. Bira kokuyordu. Kömür parçasını yüzümde gezdirirken aynada onu seyrettim. Ne berbat bir hayat, diye fısıldadı.

Bu, hatırladığım en eski anım. Eski, çatlak aynayı yüzüme tuttu. Beş yaşında olmalıydım. Aynadaki çatlak, yüzümü iki parçaya bölünmüş gibi gösteriyordu. Meksika’da başına gelebilecek en iyi şey, çirkin bir kız olmaktır.

Adım Ladydi Garcia Martínez; esmer bir tenim, kahverengi gözlerim, kahverengi kıvrıkcık saçlarım var; tanıdığım kimseden farklı görünmüyorum. Çocukken annem beni bir oğlan çocuğu gibi giydirdi ve bana “Oğlan” derdi.

Herkese bir oğlan çocuğu doğurduğumu söyledim, derdi.

Kız olsam beni kaçırdılar. Etrafta güzel bir kız olduğu haberi derhal uyuşturucu kaçakçılarının kulağına gider, siyah Escalade’leriyle arazilerimize dalarak kızı alıp götürürlerdi.

Televizyonda saçlarını tarayıp, örgülerini pembe kurdelelerle tutturarak ya da makyaj yaparak süslenen kızları seyredtim, ama bizim evde böyle bir şey asla olmazdı.

Belki de dişlerini dökmeliyim, derdi annem.

Biraz daha büyüyünce dişlerim çürük görünsün diye sarı ya da siyah bir kalemle beyaz minelerini boyamaya başladım.

Bakımsız bir ağızdan daha iğrenç bir şey yoktur, derdi annem.

Çukur açmak Paula’nın annesinin fikriydi. Bizim evin karşısındaki evde yaşıyorlardı, küçük bir evleri, papaya ağaçlarıyla dolu bir arazileri vardı.

Annem sağda solda saklanan bir sürü kız çocuğu yüzünden Guerrero eyaletinin tavşan çiftliğine döndüğünü söylerdi.

Ne zaman bir arazi aracının yaklaştığını duysak ya da uzakta siyah bir noktanın –ya da birkaç siyah noktanın– yaklaşmakta olduğunu görsek bütün kızlar çukurlara kaçışır.

Guerrero’da hayat böyleydi. Burası kauçuk ağaçlarıyla, yılanlarla, iguanalarla ya da akreplerle –nadir görülen, ölümcül, sarı saydam akreplerle– dolu sıcak bir yedi. Guerrero’da dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar akrep ve karınca olduğuna emindik. Kırmızı karıncalar kollarımızı şişirirdi, kollarımız o kadar şişerdi ki bacağı dönerdi.

Burası dünyanın en öfkeli ve en zalim insanları olmaktan gurur duyduğumuz bir yer, derdi annem.

Ben doğduğumda, annem komşularına ve çarşıdaki insanlara bir oğlan doğurduğunu duyurmuş.

Tanrı’ya şükürler olsun, bir oğlan doğurdum, demiş.

Evet, Tanrı’ya ve Bakire Meryem’e şükürler olsun, diye cevap vermiş haberi alanlar, ona inanmadıkları halde. Dağımızda sadece erkek çocuk doğar, bunlardan kimileri on bir yaş civarına geldiğinde kıza dönüşür. Bu oğlanlar, ara sıra yerin altındaki çukurlarda saklanmak zorunda olan çirkin kızlara dönüşmek zorundadırlar.

Başiboş aç bir köpek gelince kaçışıp saklanan tavşanlar gibiydik; ağzını kocaman açmış, dili çoktan tavşanların tadını almış bir köpek. Tavşanlar ayaklarıyla yere vurur, bu tehlike uyarısı toprağın içinde yol alarak bölgedeki diğer tavşanları alarma geçirirdi. Ama bizim burada diğer tavşanları uyarmak imkânsızdı çünkü hepimiz dağınık halde yaşıyorduk, birbirimize çok uzaktık. Ama hep tetikteydik, çok uzaktaki sesleri nasıl duyacağımızı öğrenmeye çabalıyorduk. Annem başını öne eğer, gözlerini kapatır, bir motor sesi, yaklaşan bir araba sesi ya da kuşların ve diğer küçük hayvanların değişen seslerini duymak için odaklanırdı.

Buradan giden hiç kimse geri gelmedi. Kaçırılan kızların hiçbiri ne geri geldi ne de bir mektup gönderdi, tek bir mektup

bile gelmedi, derdi annem. Hiçbiri dönmedi. Paula hariç. Paula buradan götürüldükten bir yıl sonra geri döndü.

Onun nasıl kaçırıldığını annesinden defalarca dinledik. Derken bir gün yürüyerek eve döndü. Düz bir çizgi halinde sol kulağının kepçesine kadar uzanan mavi, sarı ve yeşil renklerde yedi küpesi ve bileğine bir yılan gibi dolanmış *Yamyam'ın Bebeği* kelimelerinden oluşan bir dövmesi vardı.

Otoyoldan öylece yürüyerek geliverdi, evine giden toprak yolu tırmandı. Çok yavaş yürüyordu, sanki evin yolunu işaret eden bir dizi taşı takip ediyormuş gibi yere bakıyordu.

Hayır, dedi annem, taşları takip etmiyor. Evine, annesine giden yolu kokluyor.

Paula odasına girdi ve üzerinde hâlâ birkaç pelüş hayvan duran yatağına uzandı. Başına gelenler hakkında tek bir kelime dahi etmedi. Tek bildiğimiz annesinin döndükten sonra onu biberonla beslediği idi, ona bir biberonla süt veriyordu; onu gerçekten kucağına oturtuyor ve eline bir bebek biberonu veriyordu. Paula o zaman on beş yaşındaydı, çünkü ben on dörttüm. Annesi ona ayrıca Gerber marka bebek maması da alıyor, onu plastik beyaz bir kaşıkla besliyordu; kaşık, otoyolun diğer tarafında bulunan benzin istasyonunun yanındaki OXXO dükkânından aldığı kahvenin kaşığıydı.

Gördün mü, Paula'nın dövmesini gördün mü, diye sordu annem.

Evet. Neden ki?

Onun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? O birine ait. Meryem'in oğlu, Yüce Tanrı'nın oğlu, Yüce İsa, cennetdeki melekler bizi korusun.

Hayır, dövmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Annem anlatmak istemedi ama ben sonradan öğrendim. Birisinin nasıl olur da bir dağ kulübesinden elinde makineli tüfek, arka cebinde el bombasıyla dazlak kafalı bir uyuşturucu kaçakçısı tarafından kaçırılıp bir et parçası gibi satıldığını merak ediyordum.